

[Haunstrup Clemmensen.]

ikke komme bare en bemærkning, bare et svar, bare en bisætning herom? Det synes jeg i og for sig er illustrerende. Det er muligt, at ministeren nu kan nå det og måske oven i købet vil huske det denne gang.

Når så ministeren både til indledning, midt i og til afslutning taler om denne vældige stemning, der er ude i befolkningen for at kræve disse afskrivningsregler revideret, må jeg så ikke have lov at sige, at ministeren må nu ikke være for beskedent, ministeren må ikke undervurdere sin egen indflydelse på dette område. Når ministeren har talt stærkt, som han gjorde det i Herning, ikke blot om subsidier, men om, at erhvervslivet nu skulle kunne stå på egne ben, og at begunstigelserne betales af andre skatteydere, så kunne det godt tænkes, at det var med til at skabe en usaglig stemning. Derfor vil jeg gerne henstille, om ikke ministeren ligesom kunne dæmpe sin egen vurdering ned og fremover udtale sig om muligt en anelse mere forsigtigt på disse områder.

Niels Westerby: Finansministeren fortsætter med at sige, at han er tilhænger af gode afskrivningsmuligheder, men tilføjer, at det skal også være sådan, at lønmodtagerne kan være tjent med det. Det er jeg helt enig med finansministeren i; det skal være sådan, at lønmodtagerne også kan være tjent med det. Men jeg ved ikke, om finansministeren ikke også må skele lidt til, hvad der sker på arbejdsmarkedet i øjeblikket. Hvis erhvervslivet var bedre stillet og vi dermed også samfundsøkonomisk var bedre stillet, ville der jo i dag være helt andre muligheder på arbejdsmarkedet, end der rent faktisk er. Det er nemlig sagen, at det er meget nemmere for fagforeningerne og andre interesseorganisationer at presse højere lønninger ud af erhvervslivet, når dette erhvervsliv virkelig er i ekspansion og er levedygtigt, og spørgsmålet om afskrivningsreglerne hænger netop i høj grad sammen med at gøre erhvervslivet så levedygtigt, at lønmodtagerne kan befinde sig vel og få mere ud af deres indsats.

Finansministeren (Grünbaum): Hvis jeg igen må begynde med den sidste ærede

taler, hr. Niels Westerby, vil jeg sige, at det er jo synspunkter, man altid kan gøre gældende, at erhvervslivet skal være bedre stillet osv.; men spørgsmålet er: hvor meget bedre stillet? Selve synspunktet fører jo egentlig til, at man skal gøre de rige rigere og — jeg vil ikke sige de fattige fattigere, men hele det synspunkt, der ligger bagved, er altså, at hvis man skal fremme erhvervslivet, skal der være så og så gunstige muligheder for erhvervslivet. Hvorfor så kun med hensyn til afskrivningsreglerne, hvorfor ikke også på en række andre områder? Det er synspunkter, vi kender og har hørt i årevis.

Når lønmodtagerne skal have noget, hvad enten det er via skatter eller lønninger, så er det helt andre toner, der lyder — det vil sige, det er jo egentlig de samme, bare opfattet fra en anden side — så kan man altid finde ud af, at lønmodtagerne ikke må få så meget, for det kan erhvervslivet ikke tåle. Det har hr. Niels Westerby ikke sagt her, og noget, han ikke har sagt, skal jeg slet ikke lægge hr. Niels Westerby til last overhovedet. Men det er jo den samme måde at betragte disse ting på, og det kan være et farligt synspunkt. Der må findes en balance. Det kan ikke nytte noget bare at komme med almindelige talemåder om disse ting. Man må hele tiden prøve på at finde en balance, både i en overenskomstsituation og med hensyn til afskrivningsreglerne og meget andet. Det, vi prøver på, er at finde den rigtige balance, og det mener vi altså vi har fundet med vort forslag. Det kan hr. Niels Westerby være uenig med os i, men det er altså vor opfattelse. Det er ikke grundsynspunktet hos os, at erhvervslivet skal generes; men vi mener altså, at lønmodtagerne hører med til erhvervslivet, og deres interesser skal også varetages på rimelig måde.

Til hr. Haunstrup Clemmensen vil jeg sige, at jeg kan slet ikke anerkende hans mange udtalelser om, at jeg skaber en usaglig stemning. Jeg vil helt overlade til både denne forsamling og alle andre forsamlinger at afgøre, hvem af os to, hr. Haunstrup Clemmensen eller jeg, der er mest saglig eller usaglig i en debat. Jeg har aldrig nogen sinde i diskussionen om afskrivningsreglerne sagt noget, som er usagligt; men jeg er gang på gang, når jeg har sagt noget — også i